

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 436/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Dobrovičom, Záhradnícka 27, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 64/2016-15 z 24. augusta 2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 64/2016-37 z 28. marca 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžk 6/2017 z 29. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) elektronicky

25. septembra 2018 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených práv uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 64/2016-15 z 24. augusta 2016 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 1 S 64/2016-37 z 28. marca 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžk 6/2017 z 29. mája 2018 a ktorým by napadnuté uznesenia týchto súdov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požiadal o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 2 000 € a náhrady trov konania v sume 325,42 €.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ (žalobca) sa žalobou podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016) doručenou krajskému súdu 29. marca 2016 domáhal preskúmania postupu Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) spočívajúceho v jeho nečinnosti vo veci určenia neplatnosti skončenia služobného pomeru sťažovateľa v skúšobnej dobe a určenia, že služobný pomer medzi sťažovateľom a [REDAKOVANÉ] naďalej trvá. Uvedenému konaniu predchádzalo uznesenie Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Cpr 5/2013 z 21. októbra 2013, ktorým pre nedostatok svojej právomoci zastavil konanie o určenie neplatnosti skončenia služobného pomeru sťažovateľa v skúšobnej dobe a určenie, že služobný pomer medzi sťažovateľom a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] naďalej trvá, a vec postúpil žalovanému. Sťažovateľ v žalobe namietal, že „*nebol žiadnym spôsobom upovedomený o vybavení jeho veci a žije v právnej neistote týkajúcej sa neukončeného určenia neplatnosti skončenia jeho služobného pomeru*“.

3. Krajský súd napadnutým uznesením žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, pretože postup žalovaného v konaní nevykazoval znaky nečinnosti uvádzané v žalobe. V tejto súvislosti zistil, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] „*listom č. 1010601/1/298324/2013 zo dňa 20. 06. 2013 oznámil žalobcovi dňa 26. 06. 2013 o 13:15 hod. zrušenie služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu podľa § 181 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov. V liste mu bolo oznámené, že služobný*

pomer mu končí uplynutím troch kalendárnych dní nasledujúceho po dni doručenia tohto oznámenia. Žalobca oznámenie o zrušení služobného pomeru odmietol prevziať a podpísať, čo vyplýva z úradného záznamu č. p. 9007024/1/306559/2013 zo dňa 26. 06. 2013.“. Po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného uznesenia okresného súdu žalovaný postúpil spis Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, ktoré sťažovateľovi listom č. 1010604/1/56824/2014 z 29. januára 2014 oznámilo, že skončenie služobného pomeru je platné a služobný pomer mu skončil 29. júna 2013. Odvolanie sťažovateľa proti tomuto oznámeniu žalovaný vyhodnotil ako sťažnosť, na ktorú reagoval listom č. MF/012532/2014-235, 1/2014-st'.-col. z 15. apríla 2014, v ktorom sťažovateľovi oznámil, že je neopodstatnená a že porušenie právnych predpisov zistené nebolo. Ďalšie podanie sťažovateľa adresované ministrovi financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) bolo posúdené ako opakovaná sťažnosť, na ktorú reagoval listom MF/012532/2014-235, 2/2014/st'.-col. z 15. mája 2014, v ktorom uviedol, že sťažnosť sťažovateľa bola vybavená správne, pričom ho upozornil na to, že ďalšie opakované sťažnosti v tejto veci žalovaný odloží. Ďalšiu opakovanú sťažnosť sťažovateľa žalovaný listom č. MF/009535/2015-235 z 12. mája 2015 odložil. Uvedené oznámenia boli sťažovateľovi doručené do vlastných rúk.

4. Vzhľadom na skutočnosť, že pri písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia krajského súdu „*došlo k iným zrejмым nesprávnostiam spočívajúcim v opomenutí uviesť ďalších dvoch členov senátu v časti podpisov, čím došlo k nesúladu prvopisu s jeho rovnopismi*“, krajský súd uvedenú chybu opravil opravným uznesením tak, že uviedol ich mená, priezviská, tituly a funkcie.

5. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že:

- vo veci rozhodol nesprávne obsadený krajský súd [§ 440 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku účinného od 1. júla 2016 (ďalej len „SSP“)], pretože v zmysle novej právnej úpravy mal vo veci rozhodovať samosudca, a nie senát 2 S, ktorý bol navyše nezákonne zložený;

- krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva

na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP], pretože vzhľadom na to, že v písomnom vyhotovení rozhodnutia chýbajú mená, priezviská a podpisy členov senátu, neobsahuje všetky formálne náležitosti. Rozhodnutie je okrem toho nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť, a krajský súd sa v ňom nevysporiadal s predloženými skutkovými a právnymi argumentami sťažovateľa;

- krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP], pretože žalovaný mal návrh sťažovateľa podľa obsahu posúdiť ako rozklad proti rozhodnutiu ministra, ktorý vydal oznámenie o skončení služobného pomeru a tomto rozklade v rámci konania vo veciach služobného pomeru rozhodnúť.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť zamietol, pretože v konaní krajského súdu nezistil žiadne pochybenie, ktoré by malo za následok naplnenie niektorého zo sťažovateľom uplatnených kasačných dôvodov. Najvyšší súd vyhodnotil námietky sťažovateľa ako nedôvodné, pretože *„z rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2016 v znení dodatkov vyplýva, že zastupujúcim senátom senátu 1 S je senát 2 S, ktorý bol v čase rozhodovania v zložení [redacted] a [redacted] ako predsedovia senátu. Zo súdneho spisu je zrejmé, že [redacted] ako predsedníčka senátu 1 S čerpala v čase rozhodovania veci (24. 08. 2016) dovolenku, preto došlo v zmysle rozvrhu práce k jej zastúpeniu predsedom senátu 2 S [redacted] a teda nedošlo k porušeniu práva na zákonného sudcu.“* Najvyšší súd uznal, že *„ak ide o senátne rozhodnutie, aj pri uznesení sa aplikuje § 141, a teda písomné vyhotovenie uznesenia podpisujú všetci členovia senátu. Správny súd tento nedostatok v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia napravil vydaním opravného uznesenia... keď opravil uznesenie v časti podpisov a označenia sudcov“*. Podľa názoru najvyššieho súdu *„správy súd sa v odôvodnení zaoberal pre prejednávanú vec relevantnými otázkami, a to najmä zisťovaním, či bol žalovaný nečinný, a preto nemožno rozhodnutie, v ktorom správny súd nedal odpoveď na všetky žalobcom nastolené otázky považovať za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené“*. V tejto súvislosti najvyšší súd zdôraznil, že *„konanie o žalobe o nečinnosť orgánu verejnej správy je nutné dôsledne rozlišovať od konania o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, resp. konania o správnej žalobe, v ktorých správny súd preskúmava spôsob*

a postup rozhodnutia orgánu verejnej správy. V rámci konania o nečinnosti môže byť orgánu verejnej správy uložená povinnosť, aby v určenej lehote konal a rozhodol, a to v prípadoch, keď mu táto povinnosť vyplýva z právneho predpisu, avšak nie je mu možné nanútiť, akým spôsobom má konať... Neobstojí sťažovateľovo tvrdenie, že nebol žiadnym spôsobom upovedomený o vybavení veci alebo že žalovaný nekonal, ale vec nezákonne postúpil Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky... Sťažovateľovo tvrdenie o možnom posúdení návrhu na určenie neplatnosti skončenia služobného pomeru ako rozkladu žalovaným je pre posúdenie veci irelevantné, nakoľko oznámenie vydal [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... Ako správne poznamenal správny súd, súd nie je v tomto konaní oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do spôsobu posúdenia danej veci príslušným orgánom, prípadne mu prikázať rozhodnúť vo veci určitým spôsobom.“.

7. S uvedenými závermi všeobecných súdov sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc dôvody kasačnej sťažnosti (bod 5) vyslovuje presvedčenie, že oznámenie o zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu nevydal [REDAKOVANÉ], ale minister (ako nadriadený sťažovateľa), preto bol žalovaný po postúpení veci okresným súdom povinný posúdiť návrh sťažovateľa ako „rozklad proti rozhodnutiu o skončení služobného pomeru v skúšobnej dobe a to tomto rozklade v rámci konania vo veciach služobného pomeru rozhodnúť“. Sťažovateľ zastáva názor, že jednoznačne preukázal, že kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu trpí viacerými závažnými vadami napĺňajúcimi sťažnostné dôvody kasačnej sťažnosti a že krajský súd tieto pochybenia vôbec neodstránil. Keďže najvyšší súd „len zhrnul argumenty žalovaného a opísal odôvodnenie Krajského súdu Bratislava“, konštatuje, že „obidva napadnuté uznesenia... sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok ich nepresvedčivosť“.

II.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

(každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Predmetom sťažnosti je námietka základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 1 S 64/2016-15 z 24. augusta 2016 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 1 S 64/2016-37 z 28. marca 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžk 6/2017 z 29. mája 2018, ktoré boli vydané v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, založená na nesprávnom posúdení obsahu „opravného prostriedku“ sťažovateľa proti oznámeniu [REDAKOVANÉ] o zrušení služobného pomeru so sťažovateľom v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu žalovaným, resp. žalobného návrhu sťažovateľa krajským súdom a najvyšším súdom.

10. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých

orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

12. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje

iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

13. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní, či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový

a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s opravným uznesením krajského súdu bol príslušný najvyšší súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s opravným uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (bod 6) ústavný súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa vzhľadom na predmet posudzovaného konania nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnuté uznesenie nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa.

16. Ústavný súd sa z odôvodnenia napadnutého uznesenia taktiež presvedčil, že najvyšší súd sa kasačnými námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby

sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pretože sú dostatočne odôvodnené.

17. Podľa § 181 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov v skúšobnej dobe môže nadriadený alebo colník zrušiť služobný pomer písomne aj bez uvedenia dôvodov. Služobný pomer sa končí uplynutím troch kalendárnych dní nasledujúcich po dni doručenia písomného oznámenia nadriadeného alebo colníka, vždy však najneskôr uplynutím skúšobnej doby; ustanovenia § 254 ods. 3 a 4 (týkajúce sa oznámenia a doručenia rozhodnutia, pozn.) sa použijú primerane. Dôvodová správa k citovanému zákonu k tomu uvádza: „V nadväznosti na inštitút skúšobnej doby obsahuje navrhované ustanovenie aj možnosť zrušenia štátnej služby v skúšobnej dobe. V tejto dobe má nielen nadriadený, ale aj colník možnosť skončiť štátnu službu, a to aj bez uvedenia dôvodov. V súvislosti s tým, že skúšobná doba platí len pre štátnu službu prípravnú a štátnu službu dočasnú, bude možné tento inštitút využiť len v týchto prípadoch... Oznámenie rozhodnutia je dôležitá náležitosť právnych úkonov vyplývajúcich zo štátnej služby. Zákon ustanovuje dva spôsoby oznamovania rozhodnutí. Súčasne taxatívne vymenúva, v ktorých prípadoch sa rozhodnutie oznamuje doručením. Ide najmä o rozhodnutia súvisiace so skončením štátnej služby, s náhradou škody a rozhodnutím odvolacích orgánov. Keďže v týchto prípadoch ide o najzávažnejšie rozhodnutia týkajúce sa štátnej služby colníka, doručuje sa zásadne do vlastných rúk, a to buď osobne alebo prostredníctvom pošty. Vo všetkých ostatných prípadoch sa rozhodnutie oznamuje vyhlásením. Ide o také rozhodnutia, z ktorých jeden výtlačok colník nedostane (nedoručuje sa mu). Oznámenie rozhodnutia colník iba potvrdí vlastnoručným podpisom na rozhodnutí.“

18. Argumentáciu sťažovateľa, že oznámenie o zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu nevydal [REDACTED], ale minister (ako nadriadený sťažovateľa, bod 7), hodnotí ústavný súd ako účelovú, ktorá nielenže absolútne nezodpovedá obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ale ani obsahu uznesenia okresného súdu sp. zn. 17 Cpr 5/2013 z 21. októbra 2013. Odmietnutím prijatia oznámenia (rozhodnutia) o zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe

bez uvedenia dôvodu sa sťažovateľ ukrátil o možnosť oboznámiť sa s celým jeho obsahom vrátane poučenia o odvolaní, resp. o prieskume zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy prostredníctvom žaloby v správnom súdnictve.

19. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

20. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018